

Sonra Sen Geldin

Bu hikâye senin için!

'Anlamak' kelimesini sözlüklerden çıkarıp elimle dokunacağım kadar somut hale getirdiğin ve yüreğime yerleştirmeme yardım ettiğin için...
'Anlamak' ve 'anlaşılmanın' en güzel denilen sevişmeleri kıskandırdığımı bildiğin ve bana da öğrettiğin için... Durum ne olursa olsun, dilinde bu kadar güzel bir 'özgürlük' şarkısıyla yaşayabildiğin için... Senin için...

.....
Bu, insanın içinde yaşatıp zamanla sevdiği ve kendisine çok acı verse de, neredeyse bedenine bir organ gibi eklediği, hüznün doğuran tüm uzun soluklu duyguları yerle bir eden, kısacık bir hikâyedir!

Sonra sen geldin.

Yaşayıp gidiyordum... 'Yaşayıp gitmek!' Ne saçma! Bu fiili nedense, hayatımızın sıkıcı olduğunu, bir günün diğerinden farklı geçmediğini düşündüğümüzde kullanırız. Oysa tam tersi olması gerekmez mi? 'Yaşamak ve gitmek...' Yaşıyorum, gidiyorum, yol alıyorum. O halde şöyle demeliyim:
"Yaşıyordum ama gitmiyordum." Veya: "Gidiyordum akıp zaman içinde kaybolmuş vaziyette, ancak yaşamıyordum."

*Bir aşk hikâyesine boyanmıştı bütün mevsimlerim
Tuhaflığı yoktu yazın kazak giyip de
Kışın denize girişimin
Kazağında da aşk kokusu vardı
Acıma dokunan ve
Nasıl kokacağını şaşırın
Yosunlarda da*

Sonra sen geldin.

"Hadi gel, hayatı anlayalım ve anlatalım." dedin. Çok konuştuk bu konuda çok... Hem her duygunun tarifini almak istedim hem de hepsi hakkında bildiğin ne varsa bana vermek. Seninle konuştukça, kendime dair son derece basit ama yine de hiç üzerinde durmadığım bir şeyler olduğunu görmek beni nasıl da şaşırtıyordu.

.....
'Acı' konusunda çok konakladık...

*Kanattıkça beni böyle acı
Ve sohbetler yetmeyince nefes almaya
Ağlardım*

Yaralarımın şiiir yapardım

Acı bir annedir, durmadan hüüzün doğuran...

Ahh, ben o hüüzünlerle boğuşmak, azıcık nefes alabilmek için kaç kitap okudum, kaç film izledim, kaç hayat belledim, bir bilseniz.

Yooo! Dostlarıma haksızlık edemem şimdi. Turuncuya boyalı güney akşamlarından, fesleğen kokulu batı ikindilerinden, kuzeyin gri sabahlarına kadar kaç sohbet vardır yüreğimde daima saklayacağım. Ahh benim kelimelerle beyinlerinde tepindiğim dostlarım... Nasıl da isterlerdi gözlerimden yanaklarıma dökemediğim gülüşleri görmeyi.

Bence, dostlar daima 'gülmek' ve 'gülümsemek' arasındaki farkı bilirler, bu nedenle onlara arkadaş değil de 'dost' deriz zaten. Her sohbette yüreğimi yatırıp masaya, son derece dikkatli ve zarif hareketlerle acı ve hüüzün doğuran parçalarıma ulaşır, üzerini örterlerdi. İyi hissedirdim bir süre.

Apartmanların üzerinde uçuşan martıları fark ederdim en azından... Ancak sonra yine hüüzün... Yüzsüz hüüzün...

*Baktığım yerlerde gözlerim
Bazen öyle uzun kalırdı
İnanmazsınız ama
Baktığım yerler sıkılırdı*

Sonra sen geldin.

Geldin ve: "Hele şu yükünün birazını bana ver." dedin. Şaşırırdım... Çünkü görünüşe göre senin yükünün benimkinden fazlası vardı ama eksiği yoktu.

Sen anlatırken fark ettim ki, içinde bir yerlerde, bu yüklerle başa çıkmak için özel eğitilmiş bir parçan vardı... Bu parça, yükün niteliğini ya da niceliğini yürekte en hafif duracak hale getirebiliyordu gerçekten.

Konuşurken, bir yandan da yüreğimin en tozlanmış ve uzun süredir de yanına hiç uğranmamış parçasını koydun masaya... "Bak," dedin "bunlar hayat dostu parçalar. Şimdi bunları öyle güzel temizleyeceğiz ki, bir daha canın içindeki parçalara dokunmak istediğinde ve hüüne giderken, bunların ışıltısına takılacaksın. Takılacaksın ki hüüzün doğuran acı parçaları koyuvereceksin yerinde tozlanmaya...

Böylece de zamanla ağırlıkları, olması gerektiği kadar olacak. Oysa sen ha bire parlatıp parlatıp durmadan onlara bakıyordun önceden ve bu da onları olduğundan ağır hale getiriyordu. Oysa tam tersini de yapabiliriz hepimiz. Işıldayan parça daima daha ağırdır. Gel, hayat dostu parçaları ışıldatalım durmadan."

*Sen geldin
Kelimelerini şekere batırarak
Sen geldin
Baktığım yerlerde çiçekler bırakarak*

Acıya ve hüüne gereğinden çok yüz vermemeli insan. Ben artık hüünü içimde şişmanlatmamayı başarıyorum galiba... Geçen gün ne gördüm dersiniz? Meğer ne kadar yakışıyormuş martılar denizin üzerine!

Hikâye bu kadar...

Merak edeceksiniz belki, bu deęişiklikleri saęlayan dostum kimdi...

Diyelim ki, kırk yaşını geçmiş veya otuzuna gelmemiş bir adamdı, seksen yaşında bir ihtiyar, hep otuzunda yaşayan bir kadındı ya da dört yaşında bir çocuk; hem hepsiydi, hem hiç biri değildi. Ne fark eder ki? Bir can'dı...

*Canımın içi değil
İçimin canı olup da
Sen
Geldin
Üstelik
Aşk da
Değildin*

Hoş geldin...

Esra Güzelipek